

TALLINNA POLÜTEHNİK

TPI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, KOMSOMOLIKOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄÄL EKANDJA

Nr. 22 (1026)

Reede, 4. september 1981

XXXIII aastakäik

HEAD ALGUST!

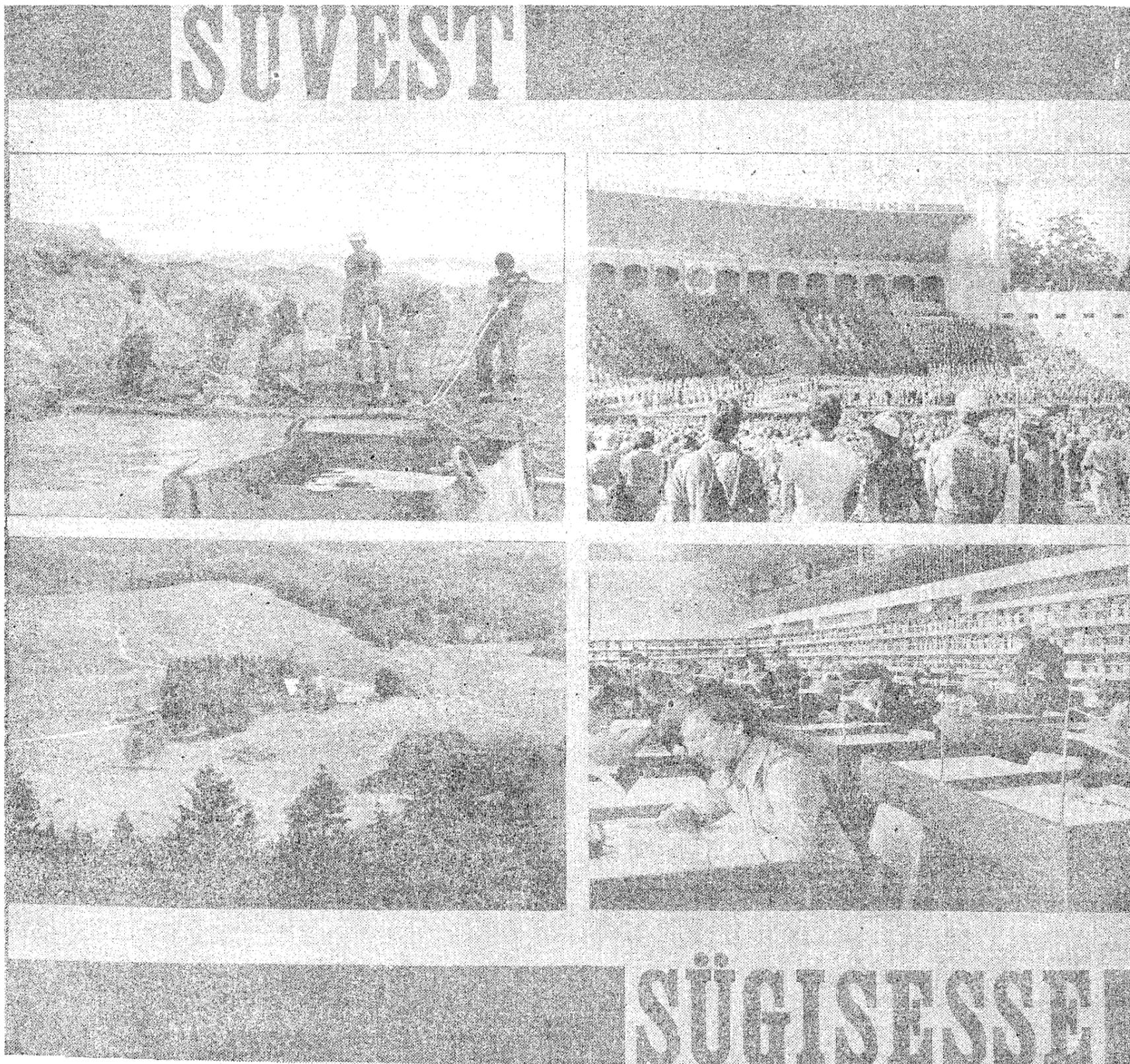
1. september on üks paljude alguste algus. On esimene õppeaasta ja lihtsalt õppeaasta algus. Kuidas kellelegi. Noorele inimesele, üliõpilasele on vaja sellel päeval meenutada ikka ja igavesti, et ainult töökuse ja visadusega on võimalik alustatud hästi lõpetada. Püüdke silms selle poole. Tallinna Polütehniline Instituut on Eesti NSV-s koht, kust saadakse inseneridiplom, mis on aluseks enamuse meie vabariigi rahvamajandusharude ja tehnikateaduste edukaks arendamiseks. Seda diplomit asus taotlema ka üle 1200 noormehe ja neiu käesoleva õppeaasta alguses. Palju edu teile!

Pärastudengitele soovime edukat tööd erialateooria ja praktika, ühiskondlike ja poliitiliste teadmiste omandamiseks. Olgem aktiivsed patrioodid, sest ainult aktiivse mõtte ja kehalise tegevusega saavutame täiuslikkuse, kvaliteedi, mida ootavad meilt partei ja rahvas.

TPI õppejõud, teenistujad, õpilised! Oleme kes rühem, kes rohkem pedagoogid. Meie tegudest ja käitumisest sõltuvad meie tuhandetesse ulatava tudengkonnana teod ja moraalne pale. Seepärast: enne mõelgem ja siis tehkem, ikka nii, et TPI tubli ja töökas kollektiiv sammuks töesujuones.

Head algust!

Parteikomitee sekretär
AADU TALTS

Tõnnitlеме

NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidiumi seadlusega 17. juunist 1961 NSV Liidu Kõrg- ja Keskerihariduse Ministeriumi kõrg- ja keskeriõppeasutuste töötajate autastamise kohta NSV Liidu ordenite ja medalitega autastati TPI-st:

Tõõpunalipu ordeniga — kateedrijuhataja, dotsent KLARA HALIK, Rahvaste Sõpruse ordeniga — teadusproffessor, professor HEINO LEPIMSON, ordeniga «Austuse märk» — kateedrijuhataja, professor GEORGI GOLET; kateedrijuhataja, professor VERNER KIKAS, medaliga «Tõõvapruse eest» — dotsent ENDEL UUS, medaliga «Eeskujuliku töõ eest» — insener EVALD KALDA.

Autasud anti Toompeal kätte 31. augustil.

Vihjaka töõ eest partel- ja nõukogude töõtajate kaadri ettevalmistamisel ja nende kvalifikatsiooni tõõstamisel autastati Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidium 31. augustil oma aukirjaga rida töõtajaid, sealhulgas TPI-st:

Õppeproffessor, dotsent BORIS TAMM, filosoofia kateedri dotsent ELVIRA TSEKASSOVA.

Kaunaegse vihjaka teadusliku ja pedagoogilise töõ niug aktiivse ühiskondliku tegevuse eest autastati Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidium 30. sünnipäeva püki oma aukirjaga NLKP ajaloo kateedri prof. kt. ajaloo-doktor HENRICH THODT ja teadusliku kommunismi kateedri dotsenti ajaloo kandidaat VSEVOLOD ARHANGELSKIT.

***

Millest algab puu? Kas võrsent, rühtjast tüvest, või ehk esmaviljast tema oksakäel?

Kui ta lehekatus varjuna me üle

võidib püakuuma, päästab vihma käest?

Kus on selle targa tare kauge algus,

suure kooli esimesed tärkeed?

Millal tema iste avapäeva valgus

aastatele ette otsis jäävat seost?

Aastaringid uued viljad loovad põllud,

aastakümneist viidad inimelu teil.

Tammehiitud, need on sajandite tõllud,

kindlalt läbi aegade on juured neil.

Kõrvuti on värsked võrsud, vanad armid,

võimsat tüve katab ilmakare koor.

Janusuveid, sügistormid, talved karmid

üle elanul on iga kevad noor.

Aastasõõre eelnenuile liitub visalt

eas, mil suut on seista ise enda eest.

Võimsamateks meie maja talad veel!

OTTO ROOTS

SUVEST SÜGISESSE VASTUVÕTUKOMISJONIS

Reede, 21. august. Mustamäel, instituudi koridorides on rahvast palju. Näo järgi noorukesed, nooremad ehk kui meie tudengid, aga siiski juba täisõigustatud üliõpilased. Vähe-malt need, kes oma nime oma teaduskonda ja oma erialale vastuvõetute nimekirjast leidnud olid. 21. august oli see päev, mis lõplikult teada andis, kes sees, kes väljas. Sestap stis ka uudistajaid-ootajaid koridorides. Mõnel, nagu näha võis, koguni lapsevanemad julgustuseks kaasas. Kes oma nime seinalt ei leidnud, võis kõigepealt langeda negatiivsete emotsioonide ohvriks. Targem aga oli teha veel, mis teha annab — proovida õnne kaug-õppesse või õhtusesse osakonda sisseaamisel. Septembri keskpaigaks peaksid olema teada tulemused ka seal.

Missugune siis oli läinud suvi meie vastuvõtukomisjonis, kuidas kulges dokumentide vastuvõtt, mis olid populaarsemad, mis vähem populaarsed erialad?

Vastuvõtukomisjoni vastutav sekretär dots. Juri Smigunov:

«Meie töõ on läinud mõneti traditsiooniliselt. Tavapärane on olnud ka näiteks teaduskonniti laekunud avalduste arv. Palju tahtjaid (398) oli majandusse, üle ootuste palju ka automaatikasse (302). LR (raadiotehnika) erialale tuli 25-le kohale 50 avaldust. Võis aga täheldada, et meie tavapäraseid populaarseid erialad nagu MA, autod ja automajandid mehhaanikateaduskonnas ning TP, tööstuse planeerimine majanduses, olid tänava oma üliopu-laarsust minetamas. MA-s 97 avaldust 50-le kohale, TP-s 70 avaldust 25-le. Raskemini kui tavaliselt läks komplekteerimine keemiadateaduskonnas: 175-le kohale 209 avaldust. Eriti raske on sellise eriala nagu keemise tehnoloogia, mida keemiast kursust õpitakse kohtla-

Järvel, pärast seda jätkub õppetöö Kaunase Politehnilises Instituudis. Vastu võetakse sellele erialale 25 üliõpilast üle aasta. Kergem on nendel aastatel, kui saab õppima hakata õmblustööde tehnoloogiat — sinna on soovijaid tavaliselt ikka rohkem. Ketrusse kuulutasime tänava aga välja järelikonkursi.

Veel üks «pauk» tuli ehitusteaduskonnast. Igal aastal on seal komplekteerimine läinud kenasti. Tänavu juhtus nii, et terve teaduskonnas jäi pärast lõplikku vastuvõttu ukse taha eesti õpperühmades vaid 5, venekeelsetes rühmades vaid 1 soovija.

Raskustega energeetikateaduskonda vastuvõtul oleme harjunud. Piit polnud tavalisest parem ka sel aastal. Muidugi tuli teha kõik, et teaduskonna kõikide erialade esimene kursus ikkagi kokku panna.

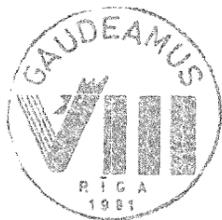
Et eriala eelneva reklaamiga on võimalik üht-teist ära teha, sellest kõneleb näiteks olukord peenmehaanika erialal mehhaanikateaduskonnas. Igal aastal raskusi, tänava tänu kateedri märgatavale eeltööle siiski 51 avaldust 50-le kohale.

Mida öelda teaduskondade vastuvõtukomisjonide kohta? Hästi töötasid ehitus ja mehhaanika. (Kõrvalt lisab juurde vastuvõtukomisjoni sekretär Kulla Võrno: «Mehaanikud olid lõpus küll lausa kuldaväärt»). Rahule ei saanud me jääda energeetikateaduskonna vastuvõtukomisjoni töõga.»

Teatakse ju, et energeetikas pole vastuvõttu kerge. Seda suurem peaks olema kõikide asjaosaliste, eelkõige aga deka-naadi ja kateedrite juhtkonna mure ja huvi, kuidas läheb.

Mis viga, et huvi tehnilise kõrghariduse vastu on noorte hulgas suhteliselt vähenenud? Küllap on tegemist kõrghariduse prestiiži üleüldise langusega.

Järgneb 4. lk.

ÜLIÕPILASTE JUUBELI-LAULUPIDU RIIAS, 9.—12. juuli 1961

Et tänava täitus üliõpilaste laulupidude «Gaudeamus» traditsiooni algusest 25 aastat, ei tee palju väike ekskurs ajas tagasi. Vähe on neid inimesi, kes hansa teinud kõikidel nendel aastapäevadel, palju aga neid, kellel alles unustamatu mälestused ja see kordumatu tunne, mis üliõpilastele omane — suur ühtekuuluvus.

Lõppeva suvega jõudis «Gaudeamus» kaheksandasse numbrisse. Lühidalt eelnenust:

* 7.—8. juuli, 1956, Tartu. Toompea sündis üha ühispäevade — laulupidu. Esimesele peole sõitsid tudengite tantsukollektiivid Balti liiduvabariikidest, Kõrvalised Leningradist, Karjalast, Valgevenest ja Ukrainast. Kokku osales 2200 lauljat, tantsijat, pillimeest.

* 1958. a. suvel levis «Gaudeamus II» osalist ja külalist Nõukogude Lätis pealinn. Kõrvalised Riia kultuuri- ja Puhkepargi lauluväljakul, viibisid laulupeost osavõtjad ühe päeva Siguldas, kus sai teoks rahvakunstiõhtu.

* Kolmas üliõpilaste pidu 8.—9. juulil 1961. a. oli pühendatud suure Oktoobri 50. aastapäevale. Teist korda võtab üliõpilaste vastu linn Tartu, seekord uusi lauluväljakuid Tähtveres. Laulupidulised elasid Elvas, kus toimus ka üks kontsert senistele elanikele.

* 1960. a. korraldab esimest «Gaudeamus» Leedu pealinn Vilnius. Rahvakunstiõhtul ja kontsertidel «Zalgirise» staadionil ning Vilniuse pargis osales üle 5000 laulja, tantsija ja pillimehe Balti liiduvabariikidest, Vene NFSV-st, Valgevenest, Ukrainast, Moldaaviast.

* 1971. a. kutsus külalisi taas Riia «Gaudeamus V» toimus 8.—11. juulil. Rahvaste sõpruse kontserdist osavõtjaid võttis vastu Ogre linn uus laululava. Nii tantsupidu kui lõppkontsert peeti selles maalilises linnakeses Ogre ja Daugava jõgede kallastel.

* Üliõpilaste laulupeo lõrvik süttis juba kolmandat korda Tartus. «Gaudeamus VI» oli pühendatud meie komsomolorganisatsioonile V. I. Leninile nime andmise 50. aastapäevale. 6. ja 7. juulil 1974. a. võtsid külalisi vastu Tähtvere lauluväljak ja ühel õhtul ka Põlva.

* Teist korda Vilnius. 7.—9. juulil 1978. Üle 6000 üliõpilase kuuest liiduvabariigist osaleb omapärasele «Rohelisel laval» ansambelite laulu- ja tantsuõhtul, «Zalgirise» staadionil tantsupäeval ja Vilniuse pargis laulupäeval. «Gaudeamus VII» oli organiseeritud devitsi all «Leninlikule komsomolile üliõpilaste» sest pidu oli aastal, mil ULKNU sai 60-aastaseks.

Ja lõpuks viimane, «Gaudeamus VIII».

Kolmandat korda võtavad üliõpilaste vastu meie lõunanaabrid. NLKP XXVI kongressi aastal tervitavad Riia ja Ogre tänavad ja väljakud koore, tant-suansambleid ja muusikuid paljudest meie suure kodumaa kõrgkoolidest. «Gaudeamus VIII» geograafia on laienenud Tomskist Kievin, Gorkist Tbilisini. Selgi pool esinevad kollektiivid, kel on rikas ajalugu. Näiteks Tartu Akadeemiline Meeskoor, mille algusaastaks märgitakse 1912. Koori esimene dirigent, helilooja, ENSV rahvakunstnik Juhan Simun oli «Gaudeamus I» ja «Gaudeamus II» audirigendiks. Läti vanim üliõpilaskollektiiv on Läti Riikliku Ülikooli rahvakoor «Juventus», mis loodud 1920. aastal. Üheks vanemaks Leedu kooriks loetakse Põllumajanduse Akadeemia rahvasegakoori «Daina». Koor tähistab 1982. aastal 60-nda sünnipäeva.

Leedu, Läti ja Eesti kõrgkoolide parimad talitlejad ja külalisesinejad mujalt Nõukogudemaalt, kokku 6500 osalejat, olid peategelasteks NLKP XXVI kongressile ja Balti liiduvabariikides nõukogude võimude taaskohendamise 41. aastapäevale pühendatud üliõpilaste laulupeol.

* Millal see suur pidu päriselt algas — mine võta nüüd tagantjärele kinni. Igaihe enese jaoks

Laulud lõppesid,

on algus kusagil esimeses lauluproovis, tantsutrennis, võimlemistunnis... Läbi harjutuste hige ja kontsertide kadalipu jõudis tudengitajade paremik nüüdseks juba ajalukku läinud Riia laulupeole.

Eirirong eesti 1000-liikmelise laulupeoliste delegatsiooniga (pluss 200 puhkepilkpuhajat olid juba kohal) asus naaberpealinna poole teele esmaspäeva, 6. juulil õhtul. (Sic! Et 4.—5. juulil sai maha vabariiklik rahvatantsupidu ja nädal enne seda intensiivset harjutamist, võis tantsijatesse suhtuda kahete moodi: häetsevalt ja imelise-võlt. Vaadates neid võimatuid perpetuum mobile'id, võis otsustada võimalimainitud suhtumise kasuks.)

Rongitööle peorahva meeleolu oli sõidu eesmärgi väärihine. Polnud vist ühtki 15-st vagunit, kust poleks kostnud vallatuid ja vähem vältatuid viise. Ja et magamiseks sai kohaldada vaid paari-kolme vagunit, võis õusel kella koime ajal piki rongi liikudes avastada ahhetamapanevaid magamispoose. Karikatüristi pilgule jätkumaks seal tänuväärne tegutsemismaa. Ja et viisaku maksab ka midagi, seda tõestas üks üksmeelne meeskoor (kes just, sellest ei saanud pimedas ja uneuimas päriselt aru), kes täpselt pool neil õusel hanereas käsikades vagunit vagunisse liikudes võimalikult valjuhäälselt soovitas: «Спите спокойно! Доброй ночи! Спите спокойно!»

* Pool seitse hommikul mürtus vaksalis meile vastu tulnud Riia Politehnilise Instituudi puhkepiliorkester, rahvas paigutati bussidesse ja sõidutati RPI ühiselamutesse. Kohe kell seitse pidi algama tantsijate proov Riia Kultuuri- ja Puhkepargi (Mezapargi) laululaval, pooleteistunnise trammitee kaugusel majutus- ja söögipaigast.

Läkski lahti! Päevapikkused proovid, osavõtjatele vabariikidele eraldi ja kõigile kollektiividele koos. Neljapäeva, 9. juulil õhtul oli esimene kontsert.

* «Olengi Riias VIII «Gaudeamus» pidustustel. Muidu on täitsa tore, ainult organiseeritud suur segadus tuju tõstma just ei kipu. Tänaoleks oleme siin olnud 4 päeva ja pole korragi linnas käinud, v.a. läbi linna proovile ja söõma sõit. Aga ilm on imetore, elamistõimunud ja söök kuninglikud ning kuni säilivad need ajuvabad tudengitajad, püsid ise püsti ja naerad igal vähegi võimalikul juhul.»

Vabandan selle «Mere»-tüdruku ees, kelle lähetatud postkaardi teksti nüüd avalikustasin. Umbes samalaadseid läks Riias teele tuhandeid.

* Jah, kindlasti oli palju neid laulupeolisi, kellele Riia vaatamisväärsused vaid trammiknast viksatasidki. Päeva-programm oli tihe ja osavõtjatega vesteldes kostis niisuguseidki hinnanguid nagu «mõtte-tu», «hullumeelne», «lõppvõistav». Ja milles asi? Aga selles, et suurlinna mastaabid, iseenest loomulikud, kujunesid ootamatult suureks probleemiks just meile, s.o. Eesti esindusele. Teised osavõtjad elasid kesklinnas ja Mezapargile seega lähemal.

Kummaliselt oli koostatud ka lõputu proovide ajakava: et proovid algasid kell 7 hommikul, tuli tõusta kell 5, jõudmaks söõma ja trammiga linna teise otsa. Õhtul jõuti tagasi kella 23 paiku, siis läks ühikatesseks asjaldidiskoks, mille viimased helid kostsid 3—4 aegu õusel. Ja viiest jälle üles... Kuid inimesed ei ole siiski perpetuum mobile'd, otgu nad pealegi üliõpilaste laulupeolised. Eriti tantsijale andis tunda vahetult eelnenud Eesti-tantsupeo võimsus. Nii et vaba aega ei jätkunud, kohtumisi sõprus-kollektiividega peaaegu polnud, ja oma silmaga nägin, et «Me-

re»-piigad heitsid diskole minetu asemel hoopis magama...

Nüüd võib juba öelda, et töö Riia nädal oli selle suve palavaim ja plusekraadide järgi mõõtes. Tuli ette, et proovide aegu minestas laululaval üks või teine nõrgema vastupanemisega naisterahvas (huvitava kombel rohkem just lõunapoolseid eksootilisi naisi), ja nina ning paljad õlad kõrbesid tundide kaupa vastu päikest seisles päris valusaks.

Võiks olla vähem tühja aega, arvasid esinejad. On ju selge, et kui kõik kollektiivid korraga lauluväljakul kohal, ei jääku kõigile üheaegset tegevust, ja osa peab tegevusetult istuma. Ära minna ka ei tohtinud — iga hetk võidi sind taas välja kutsuda.

Fakt oli seegi, et lõunaks ühiselamu juurde kuuluvasse söögikohta sõita ei jõutud — edasi-tagasi oleks kulunud neli tundi. Ühel päeval selle tüütu veisi teinud, eelistati edaspidi lõunasöögi asemel väljakupulkaadest ostetavaid pirukaid ja limonaadi...

See kõik ei ole murisemiseks kirja pandud. Üliõpilane on üldse visa ja vähe virisev rahvas, veel enam on seda üliõpilastidele. Kuid küsimärgi alla tuleb asetada üliõpilaste laulupeo traditsiooni mõte üldse — kas on see voolujooneline lakeeritud kontsert pealtvaatajatele või parim pidu osavõtjatele enestele? Vestluses TRÜ proffessori Valter Haameriga, kellele kõnealune oli juba seitsemes tudengilaulupidu, selgus, et eelistada tuleks siiski viimast varianti — s.o. pidu tudengitele. Üliõpilaste laulupeo jaoks peaks korraldaval linnal olema optimaalne suurus, et ei esineks pikki vahemaid ja seeläbi kaotatud aega. Ka proove ei tohiks olla nii palju, et nad muutuvad esinejale tillikaks ja tuumaks. V. Haamer väitis, et tudengitõõm vajab tingimusi. Eriti heid on need Leedu, kus kogu laulupeoliste pere elab koos Vilniuse üliõpilaskinnakus. Sellisel laulupeol peaks eesikohal olema suhtlemisvõimalus eri kollektiivide vahel, kohtumised sõpradega.

Riias rääkides olime kindlad, et järgmine laulupidu toimub Tartus. Viimasel ajal aga on see «kindlus» vaidlustatud (vt. «Edasi», 20. aug., R. Sika «Kas Riia järel tuleb Tartu?»). Kuid V. Haamer arvas, et Tartu on üliõpilaste jaoks õige koht küll. Kui organiseerime meie, tunneme end vastutavana selle eest, et rahule jääksid eelkõige üliõpilased. Publikul aga on ju alati huvitav ja hea vaadata ilusaid rõõmsaid noori.

Muredest saadi ka Riias üle ja suur pidu võttis üha hoogu.

* «Gaudeamus VIII» erines seitsmest eelkäijast selle poolest, et tema kontserte korraldada koguni neljas Läti linnas: lisaks pealinnale veel Saulkrastis (Eesti päev), Jelgavas (Leedu päev) ja Ogres (rahvaste sõpruse kontsert).

9. juulil oli väike Saulkrasti täis kirevatoonilisi eesti rahvapäevadeid. Rongkäigu ajal näis defileerijaid igatahes märksa rohkem kui tee ääres pealtvaatajaid.

«Näe, keegi fotograaf käib eestlastega kogu aeg kaasas,» rõõmustasime TRÜ lehe toimetaja Varje Sootakiga, keda kaasavõetud aparatuur oli ält vedanud ja meid ahvardas piltidest imajäämine. «Küllap ta on Eestist, astume ügi.» Astusimegi. Selgus, et tegu oli Eestist hoopis kaugel pärineva fotomehega: Artur Bigijenko elab-töötab pärast Odessa PI lõpetamist Kamtškatkal.

«Käisin möödunud aastal Tartus ja Tallinnas. Sain rohkemasti sõpru ja meeldis nii, et tulid teid nüüd Riigagi vaatama. Tuleval nädalal tulen taas Eestisse.» Palusime temalt pilte ja et neid saime, peaks kujukalt näha olema. Cnacuo, Apryp!

* «Näe, keegi fotograaf käib eestlastega kogu aeg kaasas,» rõõmustasime TRÜ lehe toimetaja Varje Sootakiga, keda kaasavõetud aparatuur oli ält vedanud ja meid ahvardas piltidest imajäämine. «Küllap ta on Eestist, astume ügi.» Astusimegi. Selgus, et tegu oli Eestist hoopis kaugel pärineva fotomehega: Artur Bigijenko elab-töötab pärast Odessa PI lõpetamist Kamtškatkal.

* «Näe, keegi fotograaf käib eestlastega kogu aeg kaasas,» rõõmustasime TRÜ lehe toimetaja Varje Sootakiga, keda kaasavõetud aparatuur oli ält vedanud ja meid ahvardas piltidest imajäämine. «Küllap ta on Eestist, astume ügi.» Astusimegi. Selgus, et tegu oli Eestist hoopis kaugel pärineva fotomehega: Artur Bigijenko elab-töötab pärast Odessa PI lõpetamist Kamtškatkal.

laulud jätkuvad. Kohtumiseni Tartus!

Pärast pikki proove esimene kontsert. Eesti päev, Eesti üliõpilastele ja Sankraati laulukaare all. Esinejate poole pöördub meie kõrg- ja keskerihariduse minister Ilmar Nuut: «...vaatamata pingelisele päevarežiimile tiivustagu teie esinemisel rahvaste sõprus ja meie vabariigi hea nimi!»

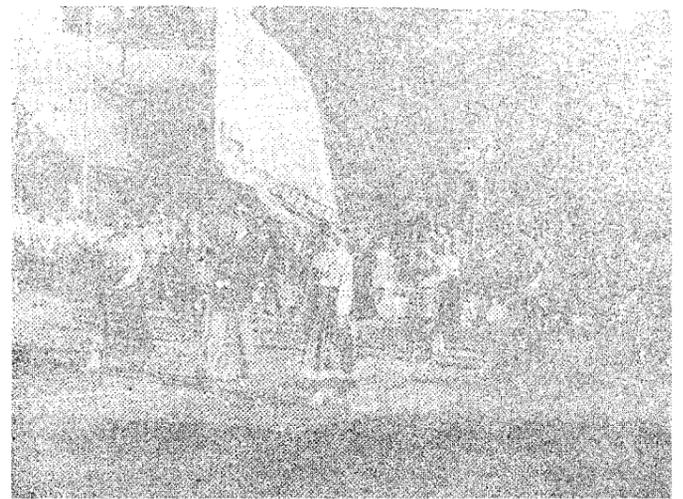
«Gaudeamus igitur...» kõlas «Gaudeamus VIII» kontsertide reas esimest korda.

Reedel, 10. juulil kohtus kogu «Gaudeamuse» pere Ogres. See on kogu linna keegi Riia üm-

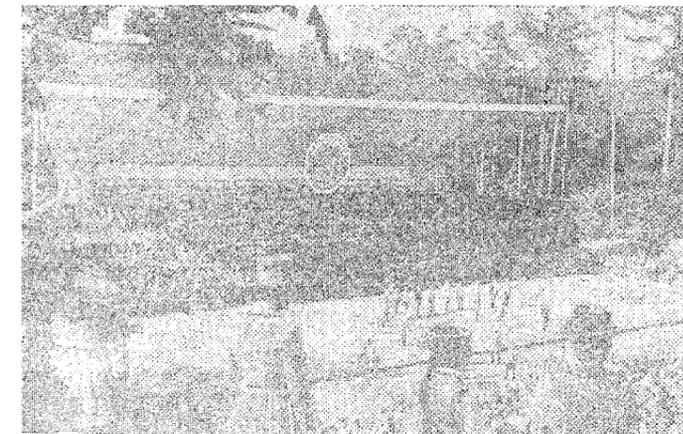
bes tunnise linnalühirongijee kaugusel. Linn Läti kõige korralikuma lauluväljakuga; linn, kus peeti «Gaudeamus V» 1971. aastal, mis loonustele osavõtjatele on meelde jäänud oma kuulsate veepeega Ogre jões, mis voolab kohe laulukaare taga. Seekord peeti Ogres vaid üks «Gaudeamus VIII» ühtlusest, suur sõpruskontsert.

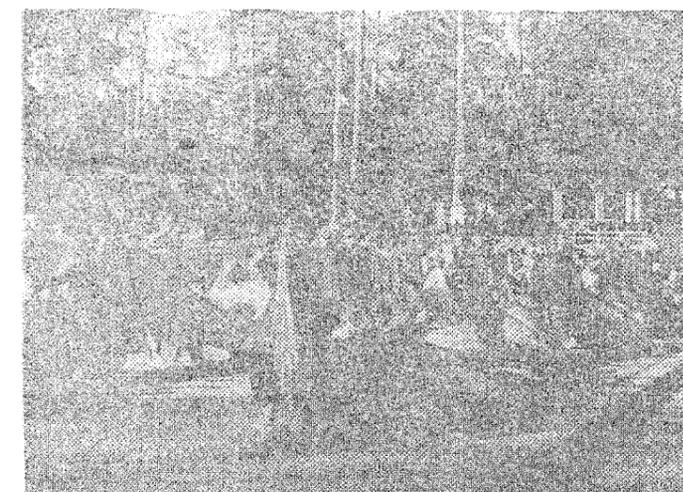
▲ Riia laululava väravakaare alt avanes uus vaade esinejatele ja publikule.

▲ Eesti ühendkooride esireas seisis alati TRÜ naiskoor oma punastes seelikutes. Ka rongkäigust jäid just nemad hästi meelde.

▲ Ogre sõpruskontserdi avahetked.

▲ Meie «Meri» lainetas end vaatajate meeltesse. ARTUR BIGIJENKO fotod.

Laululava tagust maad piiravad naga ikka mitmed-mitmed toidukraanid ja valiku ja lühikeste järjekordadega. Oicustatime Varjega «eesti rahvus» kasuks, ja kohtusime Sasiõhikõpelaajate juures TRÜ parteikomitee sekretäri Advig Kirisega: «Eile sõin kahe lõunat, täna, vaatamata õhtupoolsele ajale, olen alles esimese toidukraani jõudnud.»

Küllap on seegi laulupeo tunne.

Võimsalt ja pühakult olgas kontsert A. Holminovi «Lauluga Leninist», küllaliskoorid esinesid igalüks ühe lauluga, järgnesid ühendkoorid, puhkpillid ja tantsuansamblid — pidu muutus laulu ja tantsu, rõõmu ja naeru, sõpruse ja ühtsustunde peoks.

Kõige rohkem elevustiekitavalt mõjusid publiku hulgas meil juba paar suve ilma teinud kompositsioon «Meri» E. Mägi muusikale ENSV teenelise õpetaja Lia Palmse juhendamisel, Leedu puhkpilliorkestrid, Läti rahvatants «Sudmainas» («Veski») ning lõpuks R. Paulsi hingeminev ühendkooride laul «Minu kodumaa-le». Kui kogu laulupeo motoks oli «Песня студентов над муrom нескучна», siis seda tõestas ki kõige veenvamalt Ogre sõpruskontsert. Selle lõpus ei võinud enam eristada, kus on publik, kus esinejad. Oli vaid ühine suur tantsu- ja laulupere.

Kuid ega kontserdi lõpuga koosolemise isu otsa saanud. Repertuaari jätkus veel tükkides ajaks. «Me kuulume ühte nagu meri ja tuul» ning «Perekonna valss» löid Ogre lauluväljaku kohale aplausimüha. Minu selja taga ütles keegi kellelegi: «Kuule, tegelik tudengipidu vist lähebki lahti alles pärast kontserti.»

Et ka sitskleidi all võib peituda tudengi süda, selgus siis, kui meie võimlemisjuhendajad pöördusid grupi kõrvalseivate tagasihoidlike sitskleitides tüdrukute poole: noh, minge lööge teilegi tantsijatega kaasa! Ilmnes, et tegu on meie «Mere» tüdrukutega, kes olid oma sinised «hõltsid» vahetanud tavalise riietuse vastu, ega julgenud niimoodi enam avalikult ringi karata. Kuid suur tahtmine sai häbelikusest võitu ja juba nad kadusidki pingiridade vahel hüplevatesse eri rahvariiete voogudesse.

Kas nüüd on kõik? mõtlesin, kui kontserdi tegelikust lõpust oli möödunud tund aega. Orkester kadus juba tavalt. Kuid ei, üks laul oli veel laulmata. Omaalgatuslikult kogunevad taas mitmed koorid kaare alla ja kõlab läti rahvalaul «Puhu tuul». Iga koor laulab omas keeles, ja meeleolu on ... kirjeldamatu.

Ning taas lõbusa polka hoogsad helid, möödub hulk tundmatuid hingestatuid nägusid, sekka üksikuid tuttavaid: «Olen väsinud, kuid õnnelik! Oleks vaja kuiva rätikut!» hõikab Ülo Tärno TPI meeskoorist.

Lõpuks tühjeneb lauluväljak. Aga mitte kaugelt. Paude all läheb edasi. «Kus sa käisid, sokukene», «Lähme rukist lõikama», «Juhhaidii-aidaa», TPI meeskoori punane latern on

URMI REINDE

parajasti Priit Ratassepa kdes... keegi hüüab: tere Urmil, aga kes see oli, ei jõudnud päralt.

Juurede astub «Kuljusest» tuttav Leida Läälik, KM-ikas. Oigus jah, see, kes hüüdis, oli ju samuti «Kuljusest» — Merike Tiigimäe.

Leida hakkab kohe riidlema: «Sa pane tehte — päeva plaan on täitsa üle ajude. 7-st 7.45-ni on proov, siis on 11-ni auk. Ara minna ei või, äkki on kellelgi vaja meid kuhugi seisma panna. Täna proovisime 12-st 16-ni, kuidas teha ümber lava üks ring «Tuljakul». Elavad kõik lipikud koos, ei ole teistega kohtumisi, teipi ahalt oma meeskooriga, nagu oleks seda enne vähe näinud. Hommikuni on diskod küll, kuid mis lõbu see pakub, kui on vaja viiest tuesta.

Vilniuses käisin ka 78-ndal, seal korraldati meile linnaekskursioon, kogu rahvas elas koos...»

«Ara rohkem nurise,» ütlen. «Sa ei üsa midagi uut.» Kuid juba ta oligi taas ringmängukeerises.

Nüüd oleme juba Riia poole sõitmas rongis. «Täna pikk meil öö on ees», «Riiga läksid sa ja Riiga läksin ma, Riiga läksid kaks laulu jahimeest ka...» — see on juba vaguni repertuaar.

«Kas see koht on kinni?» küsin igaks juhuks.

«Ei, see koht on lahti,» sõnab vastuseks Kahro Kivilo, TPEdi puhkpilliorkestri abidriigent.

«Kuidas läheb?» pärin oma laulupeopärimisi.

«Halvasti maganud koer ei aja jälgi, halvasti maganud tudeng ei tee ilusat pidu.» Trahh-trahh. Minu meelest on pidu küll päris ilus, aga...

«Tudengite laulupidu ei tohi sunnitiõõks muutuda.» Põmm-põmm. «No mis see siis on? Hommikul kell seitse on pillid lahti puhumata, lauljatel häälled kinni, tantsijatel kondid kanged. Proove peaks olema vähem ja ostarbekamalt korraldatud.»

Oleme vahepeal jõudnud Riiga, kus laul kõlas veel jaamast linna viivas tunnelis. Misugused on siiski laulupeo pärimad hetked, ei jätanud ma järele. Kahro Kivilo vastas: «Voh need!» Parajasti kõlas Riia keskoises tunnelis Eesti üliõpilaste-ühendajate esituses «Kas tunned maad...»

Laulupeo orgkomitee staap asus Läti Riikliku Ülikooli peahoones. Ajakirjanikul oli sinna ühtelugu asja. Seal fooksis otsene info, seal sai kirjalikke materjale, seal korraldati pressikonverents, seal oli LRU ajalehe toimetust, kus end väga koduselt tundsin. Ühe järjekordse käigu ajal trehvas peahoone jahedas koridoris vastu müüdi alati optimismist pakatav TRÜ kehalise kasvatuse kateedri dotsent Uno Sahva:

«Jõudu ajakirjanikele! Kas teie ka põgenesite? Ma olin seal katlas (loe: Mežapargi laululaval) proovis. No kui kama võib? Lõm käega, tuln tulema. Vaja naisele siidriietost-ma minna.»

«Kas sa ette meie puhkpilli kuulsid? Minu meelest läks see ette või taha, aga õige küll ei olnud. Üks lugu oli lihtsalt metsik,» puistas ühe hingetõmbega Kristi Peterson, TPI klubi kunstiline juht, ja tormas edasi.

«Muidugi, need on koorilauljad, nemand ei oska ju hüppata,» teatas üks «Mere»-tüdruk teisele ja koos suunduti jäätisesappa.

«Tudengite peo eripära on selles, et siin ei esine vete-rane.» Nii kirjutas üks 10. juuli Läti vabariiklik ajaleht.

Läti NSV rahvakunstimis, Läti Riikliku Konservatooriumi rektor prof. Imants Kokars ütles: «Olen osalenud kõigis «Gaudeamuse» pidudes. Kõige tähtsam, mis teie osalejaid seob, on kindumatu sõprusvõime. Millegi täpselt kõiki esimese «Gaudeamuse» detaile, ja täpselt samamoodi jääb tänastele osavõtjatele meelde «Gaudeamus VII» Riias. Koik sellepärast, et «Gaudeamus igitur» on täine ja igavesti noor hümn vendlusele, noorusele ja sõprusele.»

Märkasime publiku seas ELKNU Keskkomitee I sekretäri Donald Visaapuud. Mida ütlete?

«Kas on?»
D. Visaapuud kõrval istus Marite Rukmane, Läti komsomoli juht: «Et see on juba kaheksas pidu, tuli meil võita parim kõigist eelnenutest, ja mis kõige raskem — teha veelgi paremini. Oleme rõõmsad, et iga korraga sõidab sellele laulupeole üha rohkem külalisi väljastpoolt Balti liiduvarariike. Seni läheb meil kõik plaani järgi, isegi ilm.»

Soovin üliõpilastele sedasama jätkuvat elurõõmu ka pärast 1. septembrit. Õppida, töötada, laulda!»

Nii — lauldes, tantsides, naerdes, vesteldes keatsid kõik laulupeo päevad. Laupäeva, 11. juuli hommikul oli Riia tulvil rongkäigudist, pärast lõunat toimusid konserdid linna väljakutel ja parkides, õhtul kontsert Mežapargis. Pühapäeva, 12. juuli õhtul jõuti lõppkontserdini.

Näe, selles reas istuvad TAM-i mehed, nagu ühtsest vormist järeldada võib. Jutukaaslasteks osutub Udo Viitukas, kes elukoha vahetuse järel TPI meeskoorist Tartu akadeemilisse üle kolunud:

«Viie! «Gaudeamusel» olen osalenud, viiel tahaks veel laulda. Kui naine lubab. Ja küll ta juba lubab, on ammu harjunud.»

Aga see siin pole niivõrd laulupeo kuivõrd vaatamäng. On üldse probleem — mitte üksnes siin, vaid ka meil Eestis — koorilaulu populaarsus on langenud. Rahvas tulebki vaatamängu vaatama, mitte koorilaulu kuulama. On ju nii: reaalkontsertide puhul pole nähtud kunagi üht, kuid juude tähtsust nagunii teine asi.

Riias on kõige rohkem meeldinud leedu puhkpilliorkestrid. Poistel head pillid käes, meil misuguseid ei ole. Seetõttu on meil puhkpillimuusika vastu väike huvi, nii mängijate kui kuulajate hulgas.»

Ka täpsist juttu võis laulupeomelus ajada. Olgu sellega kuidas on, aga nü mõnegi U. Viituka poist väljastelduga tuleb kahjuks nõus olla. Jäägu kommentaarid teiseks korraks. Aga et puhkpilli võib täppest humoorikalt mängida ja seega pealtvaatajate juubeldusi esile kutsuda, seda tõestasid Leedu puhujad küll. Isegi Olavi Pihlamägi katkestas peo korralduse kirumise poolelt sõnalt ja hüüdis pooljoostes üle õla: «Ma sinuga rohkem ei räägi, lähen leedu puhkpilli vaatama!»

SUVEST SÜGISSESSE...

Algus 2. Nr.

Juri Smigunov: «Isiklikult arvan siiski, et viga peitub ka koolides. Keskkoolide tase, eriti reaallainetes on sedavõrd langenud, et noored, kes objektiivselt oma teadmisi hindavad, arvavad õigusega, et nad ei suuda kõrgkoolides konkureerida. On tähele panna asjaolu, et kui keskkoolide ja kõrgkooli vastuvõtmeksuuniste suhtes vastused on tasemeil enam-vähem ühesugused, siis erinevus on päris suur kirjalikes eksamites. Kirja pandud teadmised jäävad kõrgkoolis palju nõrgemaks. Vist sellepärast, et koolides pole pandud küllalt suurt rõhku ülesannete ja valemitte korraldusele, loomatule vormistamisele. Kirjalikul eksamil paudub ju lisaküsimuste ja juurdepärimiste võimalus.»

Sageli tundub ka, et noored ei tea ära sugugi täpselt, mida või kuhu nad õppima asuda tahavad. Millepärast eelistatakse ikka suurema konkursiga erialasid. Kui sinna sisse pole saanud, siis tullakse, avaldus näpus, end näiteks meile energeetikasse tuua?»

... Telefon heliseb peaaegu vahetpidamata. Üks käib. Tullakse küsimustega. Lahkutekse vastustega. Vastuvõtukomisjon pole veel sügisesse jõudnud. Juri Smigunovil, Kulla Võrnol ja teistel asjaosalistel on käed tööl täis. On esmaspäev, 24. august. Nädala pärast kogunevad värsked õnnelikud aulase imatrikuleerimisaktusele.

HILLE KARM

PÕLDUDELE!

Eile, 3. septembri hommikul oli meie instituudi ees parkimisplatsil jälle näha palju busse ja autosid. Tuldi larele tudengeile, kes septembrikuu mõeldub kolhoosipõldudel.

Tänavune sügis on taas vihmrohke, abiksai majandites väga ja väga vaja.

Haldusprorektor Harri Eesmaa:

«Nimetaksin kõigepealt meie tudengitest kombainereid, kes juba terve augustikuul on vilja võtnud meie sefussrajooni Paldre põldudel. Need 29 noormeest jäävad kombainerooli veel ka septembrikuuks. Kombainerite grupi ettevalmistamine oli meie komisjonikomitee tõesti tõsine ettevõtmine.»

Eile saatsime kolhoosidesse- sovhoosidesse I kursuse üliõpilased. Arvud on sellised: Võru rajooni 8 majandisse 200, Paldre rajooni 9 majandisse 225, Põlva rajooni 4 majandisse 100, Viljandi rajooni 3 majandisse 75, Jõgeva rajooni 2 majandisse 50. Lisaks läks tudengeid Rakvere rajooni «Viru» kolhoosi, Haapsalu rajooni Martina sovhoosi ja Harju rajooni V. I. Lenini nimelise näidisaiandussovhoosi Saue. Kokku 750 üliõpilast. Põhiliselt olid abiks kartulivõtu. Üliõpilastega on kaasas õppejõud, nii et päris tänapäevad esmakursuslasi ei jäteta. Meie üliõpilased on abiks ka Põltsamaa põllumajanduskombinaadis ja Tallinnas «Leiburis». Seal on põhiliselt keemikud, kes saavad oma esimese kõrgkoolikuu veeta mõningal määral tulevase erialaga kokku puutudes.

Kas saadame maastööle veel abiväge teistelt kursustelt? Praegu ei ole ette näha. Kogu Eestis läheb septembris põldudele 6370 kõrgkoolide, tehnikumide ja kutsekoolide üliõpilast või õpilast. See on suur arv. Aga kui abi on veel vaja, anname seda muidugi.»

Laulud...

Algus 2-3. Nr.

Pee lõpp jõudis külte, nagu ikka jõuab külte kõik, olgu oodatu või kardetu. Laulupeotõrnik anti üle Eesti delegatsioonile. Ilmar Nauri ütles suure ja südameküllas tänusõnad ja läbis meie esinõu kolme aasta pärast Eestimaal jälle kohtuda. Seniks jälle koolikati tõrniku hoidma!

Tudengite käest lendasid õhku, tammepärjad kaelas, laulupeo üldjuht Imants Kokars, kollektiivide juhid, laulupeo peakorraldajad. Olgu veel öeldud, et eesti kooride peadirigent oli ENSV rahvakunstnik prof. Arvo Ratassepp, puhkpilli- orkestrite peadirigent ENSV teeneline kunstitegelane Vello Loogna, tantsijate üldjuht Mait Agu ja liikumisrühmade üldjuht ENSV teeneline õpetaja Lita Palmse.

«Gaudemus igitur...» kõlas viimast korda. Niisiti rõõms-

tagem, «Gaudemus VIII» on lõppenud, elagu «Gaudemus IX»!

P. S. Kui selles järeletus jäigi pisut kõlama rohkem korraldamatust kui korraldatust, siis — seda ainult teadmiseks järgmistele tegijatele. Tegelikult oli tore suur rõõmus pida, millega organiseerijad olid hirmsat vaeva näinud. Ei saa ütlemata jätta sedagi, et Eesti delegatsiooni omavaheline info polnud kõige parem, tekitasime ka ise orgkomiteele oma-jagu peavaia.

Ja päris lõpuks paar rahulolematut sõna Eesti staabie ajakirjanike vastuvõtu seisukohalt — kas on palju nõuda, et edaspidi oleksid üliõpilaste laulupeol esindatud ka üliõpilasajalaste toimetuste liikmed — ametlikult, kutsetega. Mitte nagu seekord: peaaegu pörande all ja kerjase tundega. Teised vabariigid elid oma ajakirjanikele suutnud luua mõistlikud tingimused.

TPI-majas pole palju neid inimesi, kes tahavad ja oskavad kirjutada. Seda suurem heameel on toimetusele iga lühekirjelduse «leht»-le. Järgnevalt jagab lugelajaga oma mälestusi üks teie valvuritöödest.

Kuigi see oli Mõnu mets, polnud seal Saare- ja Muhu-maale iseloomulikke kadakaid. Oli puhtalt lehtpuumets. Tänapäeval oluks ta kindlasti looduskaitse all. Seal kasvavad kõik metsapuude liigid. Saared tegid vahel meelehärmi, sest kevadeti olid nad kõige laisemad lehti ajama, sügisel jälle kõige usinamad langetama. Meile, noortele, andis mets palju tööd juurde. Kaks korda aastas pidime seda üle rüüma — kevadel okstest ja raagudest, sügisel lehtedest. Lehed tuli koju vedada, neist sai talvel loomadele allapanu. Kolmas töö tehti heinaajal.

Üksjagu häda oli metsaga ka. Sel oli suur külgetõmbekõue meite poiste. Poisse oli viis, igas suuruses ja vanuses, liaks veel naabrite omad. Nende hõikes ja hõikamised käisid lausa lindudega võidu. Tüdrukuid oli

kolm, need hoidsid maadliki. Poissid asevastu turasid rohkem puude otsas ja uurisid limpuisi. Oli neid püksitugumike, mis katki lõhuti! Jätks pahandusi ja triibulisi. Et etteheidetest pääseda, hakkasid poissid paljaste kintsudega puude otsa ronima, väikesed kraaped ja kinnid ei kohutanud kangeid mehi hoopiski. Mamma imestusel polnud piiri, kui äkki polnud vaja poiste pükse lappida.

Mets kasvab toodi silme all. Toat oli mamma isa. Toat ja mets — need kuulsad kokku. Ta tundis kõiki puid äärmiselt. Kui oli vaja tarbe- või küttepuid, käis toat kogu metsa läbi, vaatas ja pidas omaette plaani, siltas tüvesid. Kui leidis mõne väikese puu teiste varjus kasvamas, kaevas selle välja ja istutas valgenasse kohta. Taim kosus toodi rõõmuks ilusaks tugevaks puuks.

ÄRATUSKELLA LAUL ARGIHOMMIKUL

Uni, mine ära, inimene, virgu. Saiaused on avastamata veel, maailm sinuta vaikne ja tühi, oh, inimene, virgu ometi kord veel, maailm sinuta on vaikne ja tühi.

Uni, mine ära, inimene, virgu. Saiaused on avastamata veel, maailm sinuta vaikne ja tühi, oh, inimene, virgu ometi kord veel.

Uni, mine ära, inimene, virgu. Saiaused on avastamata veel, maailm sinuta vaikne ja tühi, oh, inimene, virgu o-me-ti...

METSA PASTORAAL

Palju aastaid on möödunud. Pole toati ega näpse, pole mammat-papat — nad puhkavad väikesel Mõnu kalmistul. Nii ongi õige, sest nüüd oleksid nad hoopis karvad. Pole enam nende metsa, on metsisigade songermaa.

Olen juba pikki aastaid kodust ära, aga puhkusele käies suman läbi selle padriku ja, nukrus südames, leinan taga Radanud ilu. Otsin pöösaste all kukulinnupähte — neid pole, oisin suuri kannikesi — ka neid ei ole. Aga ühes sopts avastan ime — ilusad maikellukesed. Milline õnn!

Ühel suvel nägin veel ilu. Jalutasime nojatütrega metsisigadest songitud teel, otsisime laupäevaks illi kambresse, ja äkki hüüatas tüdruk: «Vanamemm, vanamemm, vaatate! Ehmusin kolelasti! Arvasin, et uss on padrikust välja röömanud. Aga tüdruk näitas käega

hoopis ettepoole, kaugemale. Vaatasin ja talpasin kohe, milles asi. Üle hulga aastate jütusime just sel ajal olema Tammele, kui õitsesid kurekatlad. Väike koolilaste oli neid täis. Väru nagu õrn illa lainetus. Lilled olid kõrged, kaheksa-aastasele tüdrukule peaaegu rinnuni. Lapse silmad särasid, põsed õhetasid. Kellukad olid suured. Tuule heljudes tundus meile, nagu kuuleksime kellukate helinat. See oli tüdeline ime.

Noppisime terve sületäie, sest niitjad olid juba üsna lähedal ja mõne aja pärast poleks me seda suurt ilu enam näinudki. Läksime koju, ise üleni õnnelikud. Hiljem joonistas tüdruk pikka aega ainult kellukaid. Kuid õiget värvi ei osanud ta neid leida. Usun, et ta leiab selle tulevikus.

VALENTINE VAHTER

TÄNUKIRI

Töotriiskomitee «Kiir» kollektiiv avaldab tänu suvemale-va liikmetele ja tema komandörile Kaia Michelsonile, kes tõstasid koondise pesuteeninduse häälele ajavahemikul 6. 07. kuni 8. 08. 81.

Maleva liikmed olid rakendatud tööle pesemis- ja triikimis-seadmetel, kus nad vaatamata tõstetud koondise puudumisele tulid suurepäraselt toime.

Nad täitsid tööülesandeid 150—160,5%-liselt. Üldse töödeldi maleva poolt pesu antud ajavahemikul 12,2% ulatuses kogu Viide 150 pesumaja üldisest töömahust.

Kõik rühma liikmed suhtusid oma töösse tõsiselt ja kohusetundlikult.

Ootame suvemafavat ka 1982. aasta suvel.

Allkirjad: peadirektor K. Leht-mets, parteibüroo sekretär K. Aasa, a/õ komitee esimees E. Abel, komisjonikomitee sekretär I. Savosina.

RAAMATU UUDISEID

1. Автоматизированные системы управления вузом: сб. науч. тр. — Новосибирск: Новосибирский гос. ун-т им. Ленинского комсомола, 1980. — 158 с., ил. — Библиогр. в конце статей.

2. Вопросы воспитания и смерти. — Волгоград: Волгоградский гос. ин-т физ. культуры, 1979, вып. 2. — 88 с.

3. Елютин В. П. Высшая школа общества развитого социализма. — М.: Высшая школа, 1980. — 560 с., граф.

4. Изард Коррол Е. Эмоция человека. — М.: Изд-во МГУ, 1980. — 439 с., ил.

5. Королев В. И. Общественно-политическая практика студентов: Материалы и лекции. — Киев: Визца школа. Изд-во при Киев. ун-те, 1980. — 24 с. — Библиогр. в конце книги.

6. Подготовка инженеров широкого профиля. — М.: НИИВШ, 1981. — 40 с. — (Обзор информ.) НИИ пробл. высш. школы. Сер. «Обучение в высш. и сред. спец. школе», вып. 2).

7. Проблемы высшей школы: Респ. науч.-метод. сб. — Киев: Визца школа, 1979, вып. 38: Организация в учебном процессе. — 118 с.

8. Пути и методы совершенствования профессиональной и общественной подготовки студентов: Научно-методический сборник. — Куйбышев: Куйбышевский политехн. ин-т, 1980. — 154 с.

9. Совершенствование учебной и воспитательной работы со студентами. — Челябинск: ЧПИ, 1980. — 77 с., ил. — Библиогр. в конце раздела.

XVI HOOAEG ALGAB 22. 09.

Ka selle hooaja põhitähtsiks jäävad TPI V filmifestiivali programmid. Liikmenõudeks on järelegi osavõtt vähemasti 50% festivaliprogrammidest. Festivaliüksiklike kuulavad kõik mängufilmid ja tõsielufilmide paremik, mille valimisajast on 1981. Festivali läbivaatuste, koostumiste ja aruteludega peaks andma ülevaate meie vabariigi filmikoostujast, tegema omaimasteks selle autorid, selgelt tajutavaks nende pühkõlused ja mured. Klubis peaks looja ja peataja side realiseeruma kõige efektiivsemalt. Seda ootavad tõsiselt kõik loojad.

Avaõhtu programm 22. 09. on «Tallinnfilmist». 29. 09. jätkub maailma filmiajaloo tsükkel. Sellesse tsükklisse on esialgselt planeeritud L. Kulešovi ja D. Vertovi, aga ka prantsuse avangardi esindajate R. Clair'i, F. Leger'i, J. Cocteau', L. Bu-nueli jt. filme.

Teistelt nõukogude stuudio-telt näitame ennekõike uudis-filme. Kaasas on ka loomingulised töötajad. Järelikult on need filmid, mille üle saab mõ-teid vahetada autoritega.

Mujalt näeme loodetavasti F. Fellini, L. Visconti, J. Schle-singeri jt. filme.

Klubi õhtud on teistpäeviti algusega kell 18.30. Tuletame meelde, et klubi põhikirjas on öeldud: Klubi liikmeks võib ol-

ja iga TPI õppejõud, teenistu-ja või üliõpilane ning nende perekonnaliige. Erijuhul, klubi nõukogu otsusega võib klubisse astuda ka TPI-ga mitteseotud inimene. Klubi liikmeskonda oleme jätnud alles liikme statuudi nõuded täitnud ja TPI-st lahkunud (õpetajad, töökoha vahetajad). See on äratanud poleemikat, sest on ju abonemen-did defitsiitsed. Klubi juhatus on siiski seisukohal, et oleks ebasõige aastatepikkuse staaziga aktiivseid üliõpilasi akse ta-ha heita. Mõeldud hooajal täitis liikme statuudi nõuded ≈65%. Seega saab uusi kandide-vaatate kõigeoleval hooajal rööta 300—400, sest rohkem aida ei mahuta.

Registreerimisele palume võt-ta kaasa foto 3 × 4 cm, vana liikmekaart, TPI-e töötamise või õppimise tõend. Liikmetele maksab abonement 6 rubla, liikmekandidaatidele 3 rubla. Need üliõpilased, kes viibivad kogu septembri põllutöödel, saavad registreeruda oktoobris.

Registreerimine toimub ruu-mis 5—314:
T 8. 09. kell 16.30—17.30
N 10. 09. „
T 15. 09. „
N 17. 09. „

TIIT MERISALU

„KULJUS“

SOOVIB KÕIGILE

HEAD UUT

AASTAT!

«TALLINNA POLÜTEHNIK»
«ТАЛЛИНСКИЙ ПОЛИТЕХНИК»

Trükkkoda «Õhiselt», Tallinn, Pikk t. 40/41. OPRER peadirektor, komitee liikmed ja professorid Tallinnse poliitehnika ühikolu «Tallinnse poliitehnika» trükkkoda «Õhiselt», Pikk t. 40/41.
Põhikõne aadress: 200020 Tallinn, Ehitajate tee 5, TPI, 2. korrus, tuba 204, tel. 537-531. Aadress redaktsiooni: 200026 Tallinn, Ehitajate tee 5, TPI 1 korrus, kabinett 204, tel. 537-531.

Tell. nr. 2451
MB-08151
Hind 2 kop.

Vastutav toimetaja
G. HAZAK